

Nismo jih več dohajali
Preglasovali so nas prevpili
Vsi hodniki so bili njihovi
Prilaščali so si zrak in ribe
Povsod smo samo izgubljali
In odhajali med odpadke
To pa je trenutek da se pove
Kajti prišel je o pravem času
Pogledali smo na ure bilo je točno
Oglasile so se kamere
Pritaknili smo svoje oči
Ampak nič se ni videlo
Bila je prevelika gneča oči lačnih svetlobe
Potem nas je odnašalo naprej
Stroji za nakladanje smeti se niso ustavili
Ali je kdo videl?
ali je kdo zagledal svetlobo Amerike?
ali je kdo spoznal njena pota?
Vedno pride o pravem času
Ozri se proti domu angel
trije mesci žanjejo zlato žito
zlato klasje pada k tvojim nogam
tvoje kamnite oči se iskrijo
ob bakli Norman Morrison

VIETNAM — NAŠA VEST

Ciril Zlobec

I

Na prvi, zadnji in četrti strani časopisa
vsak večer okrog devetih v centru mesta
za naslednje jutro in ves dan spet do devetih
v prvi, drugi, tretji in zadnji izdaji
z zmerom novimi novicami o zmerom isti vojni,
z zmerom novimi novicami o zmerom isti smrti
vsako uro v radiu,
vsak dan, po večerji na TV ekranu
otrokom širnega sveta za lahko noč

in hude sanje,
nenadomestljivi predmet
našega vsakdanjega življenja — Vietnam.

Čutili bi se ogoljufane,
če bi te nenadoma zaman iskali
na prvi, zadnji in četrti strani
vsak večer okrog devetih v centru mesta
za naslednje jutro in ves dan spet do večera
vsako uro v radiu,
vsak dan, po večerji, na TV ekranu,
daljni in tukajšnji,
živi in umirajoči Vietnam — naša vest.

Ali samo beseda med besedami?

II

Vietnam,
najbolj ljubljena dežela
v sreču dvajsetega veka.
Vietnam,
dvajseto stoletje
s prestreljenim srcem.
Vietnam
z dnevi, ki so vse predolgi že
za tvoja preutrujena življenja.
Vietnam
s soncem, ki na svoji poti
že ne more več prešteti
tvojih vsakodnevnih smrti.
Daljni Vietnam,
ki nas žalost tvojih neprešteti smrti
že več ne doseže
v toplo varnost našega udobja.
Toda tudi Vietnam:
nova oznaka časa in prostora,
nov pomen vseh temeljnih besed življenja:
Vietnam: vsa prihodnost zdaj in tu,
Vietnam: ljubljena dežela s srcem
prestreljenega stoletja,
trpljenje: Vietnam,

mučeništvo: Vietnam,
smrt: Vietnam,
sramota vsega našega stoletja
in upanje njegovo: Vietnam.
Tudi moja sramota
in moje upanje.

III

Nekje daleč, daleč
v deveti deželi naše vesti
krvavi
pokončni, uporni brat
naše včerajšnje podobe.

Nekje blizu, čisto že v nas
preži sedmeroglavi strah,
da nas iz devete dežele naše vesti
ne pokliče kdaj težko ranjeni glas:
Na pomoč! — če si mi brat.

NOVOLETNO VOŠČILO IZ KOLORADA

Anton Ingolič

Ko sem pred petimi leti potoval po »slovenski« Ameriki, sem prišel tudi v mestece pod mogočnim Rocky Mountains v Koloradu in tam spoznal zgovorno in živahno slovensko izseljenko ter njenega bolj molčečega in bolehnega moža. Dnevna soba v njuni lični hišici je bila prenatrana s spominki iz Južne Amerike, Japonske, tihomorskih otokov in iz mnogih evropskih držav; najštevilnejši pa so bili spominki iz slovenske deželice pod Triglavom. Ti so jima bili najdražji, medtem ko sta se z drugimi zgolj ponašala, saj sta jima jih prinesla ali poslala njuna sinova, oficirja ameriške mornarice. To, da sta imela oba svoja sinova v ameriški vojski, sem izvedel, še preden sem stopil v njun dom, saj sem že z ulice zagledal v oknu levo od vežnih vrat precej velik bel list, na katerem je bilo natisnjeno z velikimi črnimi črkami: OBA NAŠA SINOVA SLUŽITA V MORNARICI. Nekoliko manjši list, toda z istim napisom, sta imela tudi na šipi levih avtomobilskih vrat. Koderkoli smo